

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXVI. De quarto bonorum genere, moralibus scilicet, agere
auspicatur, qualia ea sint, quaq[ue], ratione voluntatis in ijs gaudium sit
licitum, declarat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT XXVI.

De quarto bonorum genere, moralibus scilicet, agere auspiciatur, qualia ea sint, quae ratione voluntatis in ipsis gaudium sit licitum, declarat.

Quartum bonorum genus, quibus voluntas oblectari potest, bona sunt moralia. Per quae hoc loco virtutes illarumque habitus, in quantum sunt morales, nec non cuiuscunque virtutis ac operum misericordiae exercitium, Diuinæ legis politicæque obseruantiam, tandē vniuersam egregiè indolis ac innatæ propensionis exercitationem intelligimus. Quae quidem moralia bona cum habentur, & exercentur, maiori fortassis digna sunt voluntatis delectatione, ceteris tribus bonorum generibus explicatis, ob vnā enim ex duabus causis, vel ob vtramque simul, potest homo de suis rebus oblectari, vel ob id, quod ipsae in se sunt, vel certe ob bonū, quod adducunt, & ad quod consequendū velut media, & instrumenta deseruiūt. Ex quo intelligemus possessionē trium generum bonorū, quae iam declarauimus nullum voluntatis gaudium promereri. Nam vt dictum est, nullum ex se bonū homini adducunt, sed nec illud in se continent, cum tam caduca sint & lubrica; quin potius (sicut etiam diximus) dolorem, poenam, afflictionemque animi illi ingenerant, & accumulanti. Licet enim ob secundā causam aliquod illis debeat gaudium, quādo nimium illis vitur homo, vt in Deum assurgat, ad eō tamen res hęc incerta est, vt sicut communiter videmus, potius ob sint homini quam prosunt. At bona moralia, ob primam causam, ob id videlicet quod in se sunt, & valent, aliquod possessori suo gaudium promerentur. Cū enim

pacem & tranquillitatem, rectumque ac ordinatum rationis vsum, operationes etiam concordēs adducant secum; nequit homo humano modo loquendo in hac vita re meliori potiri. Atque ita, quia virtutes ex se ipsis amari & aestimari merentur, humano modo loquendo, bene potest letari homo, quod eas possideat, exerceatque, tū ob id, quod ipsae in se sunt, tū etiam propter bonum quod humano & temporali modo homini adducunt. Hac quippe ratione Philosophi & sapientes, ac antiqui Principes, virtutes aestimarunt, laudibusque celebrarunt, atque illarū acquisitioni & exercitio (licet gentiles essent, & qui temporaliter duntaxat illas intuerentur, ob bona videlicet, quae temporaliter & corporaliter, naturaliterque ex illis in se redundare agnoscebant) vacarunt, neque solum per eas bona & famam, quam temporaliter ambiebant adepti sunt: sed praeterea Deus qui bonū omne etiam in barbaro gentilique diligit, nec rei alicuius bene executionem impedit. Qui (vt dicit Sapiens) nihil verat benefacere, ^{Sap. 7. 22.} cumulabat eos productiore vita, honoribus, dominij, tranquillitate, quemadmodam fecit Romanis, eo quod iustis vterentur legibus, vniuersumque ferme eis subdidit orbem, probos mores temporaliter remunerando, eō quod propter suam infidelitatem aeterni praemij essent incapaces. Ad eō quippe haec moralia bona diligit Deus, vt quia solummodo Salomon petijt ab eo sapientiam ad erudiendum populum, iusteq; optimos eum mores edocendo, gubernandum, gratissimè ^{3. Reg. 3.} hoc ab eo acceperit Deus, eique dixerit, quod quia sapientiam ob eum finem postularat, se ei illam concessurum, & insuper ea, quae non postularat, diuitias videlicet & honores, ita vt nullus praeteritorum aut futurorum regum illi similis esset futurus.

X

Quia

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

3. Reg. 3.
n. 11.

Quia postulasti verbum hoc, & non petisti dies multos, nec diuitias, aut animas inimicorum tuorum, sed postulasti tibi sapientiam ad discernendam iudicium: ecce dedi tibi secundum sermones tuos &c. sed & hac, quæ non postulasti dedi tibi: Diuitias, & gloriam, ut nemo fuerit similis tui in Regibus, cuncta retro diebus.

Quaratione debeat Christianos homo de bonis moralibus gaudere?

Verum etiam si hoc primo gaudij modo debeat oblectari Christianus moralibus bonis operibusque bonis, quæ temporaliter exercet, quia temporalia illi, quæ diximus bona, adducunt; nequam tamen debet gaudium suum in hoc primo modo delectare: (quemadmodum de gentilibus, quorum spirituales oculi ultra hanc mortalem vitam non transcendebant, diximus) sed quandoquidem fidei lumine insignitus est, in qua æternam vitam sperat, sine qua omnia, quæ hic sunt, & quæ ibi reperitur, nullius illi sunt valoris, solum & principaliter possessione & exercitio istorum moralium bonorum, secundo gaudij modo delectari debet, videlicet in quantum opera bona Dei amore perficiendo, illi vitam æternam acquirunt. Atque ita solum oculos & gaudium in obsequendo, suisque bonis moribus & virtutibus honorando Deo constituere debet. Siquidem absque huiusmodi intuitu, nihil coram Deo virtutes valent, quemadmodum in decem Euangelij virginibus apparet, quæ omnes virginitatem seruant operibusque bonis insudarant, sed quia quinque earum gaudium suum, non secundo modo, hoc est, dirigendo illud in operibus bonis ad Deum, sed potius vanè illud in primo lætandi gaudendi que modo, seipsas ex illorum possessione, iactando, collocarunt fuerunt à cælo absque aliqua gratitudine & præmio sponsi exclusæ. Multi etiam antiquorum aliquas habuere virtutes, & bona exercuerunt opera, & multi Christiani hodie illa exercent, &

Multi bonis operibus, & virtutum exercitijs vitam æternam non promerentur, & quare?

habent, grandiaque moluntur, quæ tamen nihil illis ad futuram vitam profutura sunt; eò quod in illis honorem gloriamque, quæ solius Dei est, & super omnia ipse amor non quaesierunt. Debet itaque Christianus lætari, non quia bona opera perficit, præclarisque moribus vititur, sed in eo quod illa solius Dei amore absque aliquo alio intuitu exercent. Quanto enim maior sunt gloriæ præmio digna si ob Dei solummodo obsequium fuerint peracta: tanto maiorem illi coram Deo confusionem adducunt, quando ex aliorum respectu intuitu fuerint profecta.

Ad dirigendum itaque conuertendumque ad Deum bonorum moralium gaudium, animaduertere debet Christianus, suorum bonorum operum, ieiuniorum, & elemosynarum, penitentiarum & orationum &c. valorem & æstimationem non tam in quantitate qualitateque illorum fundari, quam in Dei amore, quem in illis intendit: & quod tunc tanto sunt perfectiora & magis consummata, quanto puriori perfectiorique Dei amore fuerint peracta, & quanto minus ex illis in hac vita commodi, & in futura gaudij, consolationis, delectationis & laudis desiderauerit. Et idcirco nequaquam debet eorum suum in gustu, consolatione, suauitate cæterisque emolumentis, quæ secum bona exercitia, & opera adducere solent constituere stabileque, sed retrahere debet gaudium ad Deum, optando illis Deo obsequium impendere; insuper seipsum ab hoc gaudio repurgando, illiusque respectu obscurando, cupere solum debet Deum in eis oblectari in abscondito, & perfrui; absque vilo alio intuitu & motu, nisi honoris gloriæque Dei. Atque hac ratione recolliget in Deum vniuersam voluntatis fortitudinem & vigorem, quantum ad bona moralia pertinet.